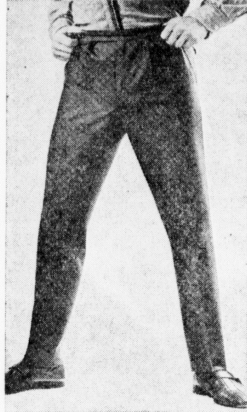


BUKSUR



Tær rottu buksurnar fáa tygum hjá KISSA — ymisk snið og ein hópur av litum, og so altíð ta rottu stoddina. Prisir frá kr. 68,- til 154,-.

— Úrval verður sent

hjá KISSA Tórshavn
ALT TIL MANNFÓLK...
tlf. 1395.

**góðgæti frá Frants . . .
vert at bíta merki í**

HEILSOLA
P/F FRANTS RESTORFF

Vit hava altíð á goymslu
alt tilfar til

**blikksmíð
sanitet
hitaverk**

DEMICH
Tlf. 1072 - Tórshavn

Verður sent um
alt landið

Max Catto:

FEIGDARFUGLAR

(Framhald)

Oll hava lisið um stórar vanlukkur og stórskadar. Men ikki eru tað mong, ið hava sæð eldgos lagt eina oyggj í oyði — ikki eru tað mong, ið vita, hvussu tað er at flýggja undan gløðandi ovni, tá ið skorsteinurin springur í luftina og alt velkur fram á gólv. Tað byrjar við panikki, so kemur van-treysti og ræðuligleikin, og at enda er bert harmur eftir og ein vamlast við. Ein forbannar Guði eitt sindur og talar so móti sær sjálvum og fer at biðja til hansara — og at enda skrígjar ein ákæra sína móti honum — hvat høpi kann vera í hesum steinora sjónleiki?

Alla tíðina hugdi vit okkum aftur um bak móti sprongda fjallatoppinum. Har stóð hvírl av hvesandi gassblandaðum logum uppi yvir, og himmalin allur var sum ljóskastari. Glem an var nógv bjartari enn mána-lýsið — hann var sum eitt óspilt, ið av misgávu er komið í hósleg við marihuanaroykjarar. Ella sum kertustubbi millum neonljós stórbýarins.

Vit tvarraðu fram ímillum teir mongu, smáu eldarnar, sum festir vóru oman gjøgnum hallan. Í fyrstuni var tað sum smáir neistandi kyndlar millum kjarrið. Charlie og Frobisher trakkadu á teir, so hvørt teir komu framá teir. Men so tók at geisa — brandarnar høvdu fært við sær fosfor og vóru sáðir um allan hegg. Vit noyddust at snúva okkum inn ímillum sjóðandi trójanar, av brennarli runnum, óvitandi rættu næstan sum svidnir kjúl-gar.

Vit lupu bálarlop, og Harry Frobisher rann sum sinnisveik.

ræða frammanundan ... og so yldi hann og peikaði omaneftir, nakað sum sera login Moses, ið visti okkum inn í heilaga landið.

Vit sóu tað gomlu træbrúnna, eitt neyðar byggiverk av eldforispinnum, brenna í ljósum loga í tí endanum, ið var okkum næstur. Tað geisandi bálið úr kjarinum hevði breitt seg millum stolparnar og bitarnar. Eg hoyrði Charlie bána ovursintan, áðrenn hann sprakk avstað. Frobisher royndi at fara aftaná, um enn tað ikki gekk so skjótt hjá honum, og so sá eg teir báðar vaða inn ímillum teir brennandi runnarnar uttan at leggja í eldin og fóru at slökkja og trampa og leika í fyrri at slökkja undir brúnni. Og vit herjaðu aftaná, við levint og fagnadarrópum, kvinnur og børn og ein gamalur maður, ið so við og við var farin at ivast í um mirakul vóru ... Hvussu vóru vit komið so langt á leið?

Mirakul eru skjárlig — ein vora, ið tíðum kemur í vøkru ballingi, helst fagrari ball, tess virðisminni inni í. Gleðisrómurin tagnaði. Vit fjakkaðu niðurlagsaði áfram gjøgnum rúkan di kjarrið. Børnini funnu sær legur og steinsovnaði; tey líktist tí ið var leivt frá mannaáttar veitslu. Royni at hugsa tygum eina brúgv, ið hevði seg tvørturum avgrundina í heit óneyðugt hugum boga og við ótali av tvørbondum — teir fyrstu niður setumenninir — havi hava gjørt hana eftir líkandi brúgv yvir um dal í Provence. Fransmenn hava soverðanar tokka til brýr; altíð syngja teir um brúgvarnar tvørtur um Seine, um ta brotnu Pont d'Avignon.

Allur okkara endi av brúnni

stóð í loga. Menninir høvdu skrætt tað mesta út ið bálaði, men stolparnir í tí flókta stavlagnum úr átjandu öld vóru vorðnir til brandakol, og har var nógv, ið gløddi eftiri. Skjött sleiktu smár eldtungur út aftur úr trænum, hvørja ferð geisadi aftur. Nakað miðskeiðis á brúnni brendu nokur bretti í koyrubreytini so lystiliga.

Niðriundir var tað ræðandi dýpið; mána-lýsið rakk ikki niður á botn.

Harry Frobisher royndi so spakuliga brúnna við fótinum. »Bíða«, segði Charlie, men Frobisher fór longur, tumma fyrri tumma, av og til kveitandi niður. Ikki hevði eg vilja hugt niður.

»Vit mugu royna at beina fyrri hasum brettunum, áðrenn tey hava gjørt skaða.« segði hann. Hann var nú longu seks stig úti á tí brakandi brúnni, ið sendi út skotriðir sum gamalt timburhús, ið legnar seg aftaná skriðsnógv. Hann gekk eftir lið og lyfti fótarnar so lítið sum gjørligt, bretti fyrri bretti, og kvakv við, tá ið eitt skot ljóðaði úr teimum illa farnu stokkunum niðriundir. Lagnan er ein óluksálíg gomul tíf, hugsaði eg, í alla hesa tíð hevði hon bert havt okkum til gjøldur. Brúgvin fór valla at standa tiggju minuttir aftrat. Eg roknaði út, at hon hvørja løtu kundi rapa og vera til líkál niðri í gjónni.

Og tá ið eg ikki vildi at Frobisher skuldi hvørja við henni, eygleiddi eg teir svidnu stolparnar, sum vóru farnir at skeikast til viks. Tað var mestur eingin víður eftir í teimum; reyðu gløðurnar slóknadu so hvørt og tá var einki eftir uttan trækol. Hin brúgvarendin var sterkur, men hesin var illa farin og viðbrekka.

Sum hon var, stóð hon nú og ríðaði tað ljóðaði sum histan; nær rann til hugs mann av tí betra slættum, ið hevur

drukkid óvmikið. Harry Frobisher stóð stíur ... nei, slætis ikki, hann var um at brána burtur sum voksljós í hitanum. »Kom aftur«, rópti faðir Doonan hásur. Frobisher stóð so kvírrur sum sjúklingur, ið er mitt í herðindi frá hjartanum, og okkum kom tað fyrri, sum at harðliga úttala orð kundi gjørt av við brúnna.

»Hvagar aftur?« spurdi hann spakmæltur. »Eitla tygum at óvitarnir skulu vera í summarlegu hasu megin?«

»Onkur annar kundi roynt.« »Nei, eg eri tann lettaði.«

Hetta var nú ikki nettupp so — eg var bert skinn og bein. Eg átti at sýnt meg sum hetju, ella boðið mær til. Tað var ikki so mikið sum í mínum huga.

Nú tók Charlie undir: »Harry ...« Men Frobisher, ið var álspentur, kvetti hann av: »Halt munn, tú loypur ótta á meg.« Brúgvin steðgaði aftur, eitt sindur lagghall, og hann fór aftur at fôrka seg fram móti teimum brennandi brúgvaplankunum. Hann kom fram at eldinum, legði seg á knæ, spakuliga sum kamelur, ið leggur seg við mikið strev, lið fyrri lið. So tók hann til at kova eldin við troyggjuni. Tað var ikki fest so nógv í enn. Hann spýtti á tað rúkandi træið — pára fjácut. Hann reisti seg upp og setti fótin á og vígaði á av makt.

Foygur segði hann, líkasam at hann skuldi haft verið til gjøldur óneyðugt: »Hon er sterk. Hon er trygg sum ein banki.«

Eg hevði nakað av peningi í einum banka í Wien undir krígunum — tað eru ikki allir bankar, ið eru so tryggir. Brúgvin skeiklaði eitt lítið aftrat — og tað ljóðaði, sum at portirni í gomlum slotti vórðu latin upp aftaná at hava verið stongd í hundrað ár. Frobisher legði seg skerflatan. — Hermenn royna tíðum at grava seg niður, tá ið trummeldurin byrjar, og eg sá.

lvussu Frobisher av handahógv royndi at grava seg niður í træverkið á tí fallandi brúgv...

Hann reisti seg upp aftur, tá ið hon steðgaði. Hon helt á at rykja; hon rykti altsamt; eg hugsaði um sorgarsoguna um mannin, ið var lagdur í kistu og vendi sær fyrri at leggja betri í tí rotnu kistuni. Frobisher helt áfram og kom yvirum. Hann tókstist so litil og fjarskotin í mána-lýsinum, tá ið hann rópti yvir til okkara: »eg eri komið yvirum.«

Men útlið var til at hann fór at vera einligur haryviri, hugsaði eg. At taka sitt egna liv er fyrri tilkomin, ikki fyrri óvitar. Eg hugdi at tí hættisligst hallandi brúnni; hitin av tí forkolada viðinum brimaði út úr henni; teir illa farnu stolparnir vóru nú allir fullir av livandi eldormum.

Eg lurtaði bert ógjølla eftir, tá ið Charlie vendi sær á móti faðir Doonan og segði: »Mundi ikki borið til at hildi henni?« Hetta fekk eg ikki reiðiliga fatum í — um Samson hevði fortalt mær í Gaza, at hann nú ætlaði at ríva templið niður við berum hondum, so hevði eg óiv áð heldur ikki fingið fatur á, hvat tað var hann segði. Heilin tekur ikki imóti tí hopisleysa. So hoyrði eg Charlie so djúpmælt siga: »Ger mær ein góðan tjúkkan tógva at hava á rygginum.« Hetta ljóðaði sum at hann ætlaði sær at vera Samson — teir mundu vera nakað eins uppá kropp. Faðir Doonan tóktist skilja hann. Eg hugdi at meðan teir gjørdi eina tjúkka mettu av váðum ... í íva hugdi eg at, hvussu faðir Doonan legði hana á herðarnar á Charlie ... Eg notaði tá ið eg sá Charlie lesa seg niðurav og spennu kropp móti teimum hallandi stolpum og boraði stóru teir sínar niður í jorð til at fáa sær álitis fótaspenni.

(Framhald)